

De boekjes van A. HANS zijn in alle scholen aanbevolen, omdat zij soeënd en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie hier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van den Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Drager van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vrezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verraden. — 444. Ligeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gesloten Lesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 455. Kars, de Herdershond. — 456. Een angatige Focht. — 457. De verkleede Krijgsman. — 458. De Heldin van Maastricht. — 459. Een spion verrast. — 460. De Wraak van den Eskimo. — 461. De Schoolmeester van Sylt. — 462. Gevangen in het Ijs. — 463. Het Spook van de steengroeve. — 464. De Groote Ronde. — 465. Erik, de Cow-Boy. — 466. De Rover uit Eikenloo. — 467. Het Geheim van den Torenkelder. — 468. Lina, de Smokkelaarster. — 469. Twee maal gered. — 470. De zoon van Keizer Karol. — 471. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 472. Djees, de Schooler. — 473. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 474. De Wilde Ridder en het Kind. — 475. Avonturen in de Grot. — 476. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.
vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Ada's Avonturen

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

ADA'S AVONTUREN

I.

Ada Sonniä kwam van Lier. Ze had er boodschappen gedaan en reed nu met de tram naar huis. Ze woonde een heel eind van Zoersel, bij de dichte dennenbosschen. Ze vond het er erg eenzaam. Geen wonder, tot voor eenige maanden leefde ze in haar geboortestad, Antwerpen, waarvan ze veel hield. En van de drukke stad naar de stille heide en de verlaten bosschen, dat was een heele verandering.

Maar ze moest met haar broer Richard wel mee naar den buiten. Ze had al lang geen ouders meer en Richard zorgde voor haar. Hij was vijf en twintig jaar, zij een en twintig. Een jonger zusje, Lucie, was op de kostschool en ook dat betaalde Richard.

Ada was hem zeer dankbaar.

Haar broer deed in de stad zaken: hij verdiende veel geld. Maar hij zei, dat hij voor zijn gezondheid een tijd naar den buiten moest. En toen had hij dat huisje, eigenlijk een kleine hoeve, nabij Zoersel gehuurd. Natuurlijk ging Ada met

hem mee, niet alleen omdat ze van Richard afhing, maar ook om hem te helpen.

Het was nu een schoone Octobernamiddag. De zon ging echter al onder. De dagen werden steeds korter.

Ada zag erg tegen den Winter op: hoe zou ze dien doormaken in dat eenzaam huisje? Gelukkig las ze gaarne en bracht Richard boeken mee, als hij voor zijn zaken nu en dan naar Antwerpen ging.

Ada dacht aan haar vriendinnen. Ze miste ze zoo... In Augustus en in September waren ze een paar keeren geweest, maar in den Winter moest ze hen niet verwachten. En vroeger te Antwerpen had ze hen bijna dagelijks ontmoet.

't Zou prettig zijn, als Lucie uit school voor goed naar huis kwam, doch Ada wilde dit niet aan Richard vragen. Haar zusje studeerde voor onderwijzeres en het was noodig, dat ze later haar brood zou kunnen verdienen. Ze behoefde dan niet van haar broer af te hangen. Richard kon trouwen...

— Dan moet ik een plaats zoeken als winkelfrouw of zoowat, dacht Ada dikwijls.

De tram stopte aan een halte en Ada stapte uit. Het was nu nog een half uur wandelen naar het huisje. Richard had wel een afgezonderde woonplaats uitgekozen.

Pas was Ada op den binnenweg of ze moest

op zij gaan voor een gerij. Ze stond aan den kant. Het koetsje hield stil. Op den bok zat een jonge heer met vriendelijk gezicht. Ada had hem al dikwijls gezien. Hij woonde met zijn moeder op een landgoed, een eind voorbij haar huisje. Hij bezat hier bosschen en gronden.

— Goeden dag, juffrouw Sonnia, zei hij. Ik noodig u uit mee te rijden.

Dat was een minzaam verzoek en gaarne nam Ada het aan. Ze voelde zich al vermoeid door het slenteren in de stad.

— Als 't u belieft, mijnheer, sprak ze.

— Zit naast me... 't is nog heerlijk in de open lucht. Laat ik me eerst voorstellen. We hebben elkaar wel dikwijls gezien, maar nog geen kennis gemaakt. En we zijn feitelijk geburen. Ik heet Andries Mergers.

— En ik Ada Sonnia.

Hoffelijk hielp de heer Mergers haar opstijgen.

— Ik woon op den Merelburg met mijn moeder... sprak hij, terwijl de koets weer in beweging geraakte.

— Dat weet ik mijnheer. Het is een schoon landgoed.

— Ge zijt hier met uw broer, die wat zwak is, naar ik gehoord heb. Doet de buitenlucht hem goed?

— Jawel. Mijn broer heeft te Antwerpen al te

drukke zaken gehad en zich daardoor overwerkt. Hij moet veel rusten.

— Hier kan hij dat.

— Ja... Toch moet hij elke week een paar keer naar zijn kantoor in de stad; hij heeft er wel twee vertrouwde bedienden, maar die kunnen niet alles regelen.

— Natuurlijk niet. Het werk wil zijn meester zien. Zoo is het ook met mij. Ik moet alles nagaan: een hoeve waarop ik een onderbaas gezet heb, het houthakken en de nieuwe beplantingen in de bosschen... We hebben een huis te Lier, maar nu moeder er niet om geeft, ook 's Winters buiten te zijn, verblijf ik ook liever altijd hier.

— Toch eenzaam voor u, mijnheer Mergers!...

— Och, soms wel. Ik heb een gehuwde zuster te Turnhout en een andere te Mol. Moeder en ik gaan er nu en dan eens een paar dagen heen; verder mijn dagelijksch werk, boeken en tijdschriften, zoo kom ik de wintermaanden wel door. Gij en uw broer moesten ons eens komen bezoeken. Het zal moeder en mij plezier doen.

— Ik dank u voor uw uitnoodiging en zal er Richard over spreken. Het is zeer vriendelijk van u.

Ada voelde zich niet vreemd tegenover mijnheer Mergers, die zoo minzaam en eenvoudig was. En het leek wel of ze elkaar reeds lang kenden.

— De avond valt vroeg, hernam hij. Ge zoudt

maar net voor donker thuis geweest zijn, waart ge te voet gegaan.

— Ja de dagen korten vlug. We zijn al een eind in October...

— Ge moet voorzichtig zijn, jufvrouw Sonnia. Ik wil u niet bang maken, maar in de laatste tien dagen zijn er al drie menschen aangerand en bestolen geworden. Het was telkens op de groote baan tusschen Zoersel en Oostmalle, zoo om een uur of negen.

— Wat ge nu zegt!

— Ge hadt er niets van gehoord?

— Neen... Och, ik spreek met weinig menschen... Op de hoeve, waar ik boter, melk en eieren haal, schijnen ze het ook niet geweten te hebben. Tenminste ze zeiden er me niets van.

— Bij Nellis?

— Ja...

— Die komen ook zelden verder dan hun hof.

— 't Is dus niet veilig in de streek.

— Wel, ik hoop, dat de dieven of baanstroopers spoedig gegrepen zullen worden. De gendarmen letten er op.

— En waren de aangeranden menschen van hier?

— Het eerst viel men een koopman van Lier aan. Die had te Zoersel zaken gedaan en wilde te Oostmalle overnachten om den volgenden morgen naar Turnhout te reizen. Twee kerels, den

hoed diep over het hoofd, sprongen uit het bosch, en eischten zijn geld. Hij wilde zich verweren, maar kreeg een pistool voor de neus en toen gaf hij alles af... een paar duizend frank. Het was een zwaar verlies voor hem. De tweede was een landbouwer, die te Turnhout een koe had geleverd en te Oostmalle te lang in een herberg plakte. 't Kostte hem duur, want twee kerels weer, blijkbaar dezelfde deugnieten, ontnamen hem zijn geld: een vijf honderd frank. En de derde was een handelaar van Zandhoven. Hoeveel ze hem ontstolen hebben, weet ik niet.

— Dat is erg nieuws, mijnheer Mergers. Ik meende dat dieven te Zoersel alleen in de vertellingen van Conscience voor kwamen.

— Wel vroeger zaten er soms baanstroopers in de bosschen; dat heb ik vader zaliger dikwijls hooren vertellen. Nu en dan greep de overheid er eenigen vast. De mannen werden dan naar Antwerpen gevoerd en er veroordeeld. Vóór hun gevangenisstraf werden ze aan den schandpaal gezet op een verhoog. Maar daar gaven ze niet om. Ze trokken gekke gezichten en maakten grappen voor de menschen, die naar hen kwamen kijken. Het is nadien hier heel rustig geworden. Nu hooren we weer van schavuitenstreken; ik denk echter dat de dieven gasten zijn uit de een of andere stad, die nu hier, dan daar hun slag slaan...

Maak u niet ongerust, maar het is toch goed, dat ge gewaarschuwd zijt.

— Richard is niet bang uitgevallen en bezit wapens, zei Ada.

— O, van inbreken heb ik nog niets vernomen. Mogelijk zijn de boeven na hun drie gelukke aandrangen reeds naar elders vertrokken. De Kempen zijn uitgestrekt. In elk geval letten de gendarmen goed op. Men is ook in den omtrek verwittigd.

— Op uw landgoed zijt ge toch ook eenzaam 's nachts, merkte Ada op.

— Wel, wij hebben een sterken knecht in huis en bij de poort woont de hovenier, die gemakkelijk twee mannen baas kan. Een reus van een kerel! Natuurlijk zijn we allen ook gewapend. Maar nooit heb ik iets van dieven ondervonden.

Zoo spraken mijnheer Mergers en Ada tot ze bij de woning van broer en zuster Sonnia kwamen.

— Ge zijt thuis, zei Andries.

— Ja, en op een gemakkelijke manier. Ik moet u hartelijk bedanken.

— Wel neen! Een kleine dienst... of liever een plezier voor mij...

Richard Sonnia, een lange, forsche man, had door het raam het gerij gezien en kwam haastig naar buiten.

— Mijnheer Mergers van den Merelburg is

zoo vriendelijk geweest me mee te nemen, sprak Ada.

— Aangenaam kennis met u te maken. Ik dank u voor uw gediensigheid, zei Richard zeer beleefd.

— Wel, het werd tijd, dat we eens met elkaar spraken... We zijn toch burenen! antwoordde Andries. Ge zult mijn moeder en mij groot plezier doen, als gij en juffrouw Sonnia ons eens bezoekt.

— Dat zal ons een eer zijn, verzekerde Richard.

— Zondagnamiddag dan? 't Is het best, dat we een afspraak maken.

— Heel goed.

Toen namen ze afscheid. De koets reed verder. Het gezicht van Richard, die een zwijgzaam mensch was geworden sedert zijn ziekte, stond nu helderder dan gewoonlijk.

— Een nederige, vriendelijke man die mijnheer Mergers, zei Ada.

— Ja, zoo ziet hij er uit, antwoordde haar broer.

— Hij reed me achterop, toen ik van de tram was gestapt. Hij vroeg me of ik wilde meerijden. Ik was blij, want ik had al zooveel te Lier rond geloopt.

— Voor alle winkels staan kijken, natuurlijk.

— Och, kijken kost geen geld. En het is voor

mij een heele afwisseling, als ik eens in een stad kom. Dat kunt ge wel begrijpen...

— Ja, zeker...

Ze gingen in huis, waar het bijna duister was, zoodat Ada de petroleumlamp opstak en de vensterblinden sloot. Ze vertelde dan wat mijnheer Mergers haar over de aanrandingen meegedeeld had.

— Wel zoo, zijn er dieven in de streek! zei Richard. Dan zal ik mijn revolver naast mijn bed leggen...

— 't Is toch een akelig gedacht...

— Ja. Wees niet bang! Ik ben het nooit!

Ada pakte haar boodschappen uit en borg ze in kassen en laden.

— Als ge naar Antwerpen reist, moet ge toch zorgen vóór den avond thuis te zijn, sprak ze, nog denkend aan de baanstroopers.

— Dat kan niet altijd... Ge gaat dan maar naar de hoeve van Nellis en daar zal ik u afhalen.

— Maar ik denk ook aan u...

— Ik ben gewapend... Toe, toe, steek geen muizenissen in uw hoofd.

Richard zette zich weer voor een register dat op tafel lag. Hij keek lange rijen cijfers na...

Ada had huishoudelijke bezigheden en daarna maakte ze het avondeten klaar.

Zondag zouden Richard en zij dus mevrouw Mergers en haar zoon een bezoek brengen; ze ver-

langde er naar eens op den schoonen Merelburg te komen... En misschien zou ze er menigen avond door brengen; dat kon de eentonigheid van den Winter breken.

II.

't Was Zondagnamiddag en om drie uur wandelden Richard en Ada Sonnia naar den Merelburg, een statig, wit huis dat in een groot park stond. Jaak, de hovenier en tevens portier, die aan de ingang woonde, opende voor hen het zware hek en groette beleefd. Hij wist van het bezoek af. Een dreef leidde naar de woning. De heer Mergers kwam Ada en Richard reeds aan de deur tegemoet.

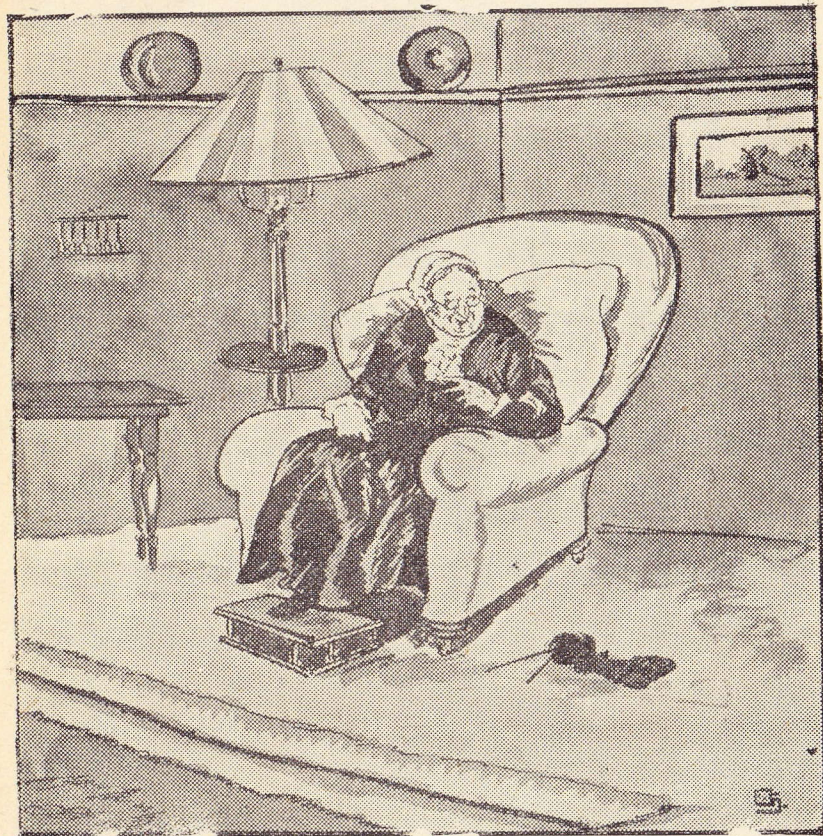
— Hartelijk welkom, zoo begroette hij hun. Moeder is tevreden, dat ze met u kan kennis maken.

Een meid nam in de gang, mantel, jas en hoeden aan. Andries Mergers leidde de bezoekers in een voorkamer, waar reeds een houtvuurtje brandde.

Een oude dame zat in een zetel en rees op...

— Moeder, hier zijn nu jufvrouw en mijnheer Sonnia, onze burens, zei de zoon.

— Welkom op den Merelburg, sprak mevrouw Mergers met nog heldere stem. Ja, we moeten elkaar eens leeren kennen... Ge ziet er beiden goed

uit. Ik zou niet zeggen, dat mijnheer Sonnia ziekelijk is.

— O, gelukkig ben ik niet bleek en mager, sprak Richard. En eigenlijk ziek ben ik ook niet, maar ik neem bijtijds mijn maatregelen om gezond te blijven. Ik was erg vermoeid en kon slecht slapen. Hier verbetert dit alles. De boschlucht doet me goed.

— Maar gaat zitten...

— Wat hebt ge hier een schoon uitzicht op de heide en de bosschen, zei Ada, die door een der hooge ramen keek.

— Ja... Ik houd van de heide en van onze dennen, hernam de dame. Zelfs ook in den Winter... Och, ik ben er geboren... en heb er als kind gespeeld... Na mijn huwelijk kwam ik op den Merelburg en ik hecht zeer aan het oude huis.

Richard zei dat het leven op het land hem ook goed beviel.

— Dat verwondert me van een stadsmensch, sprak mevrouw Mergers.

— Antwerpen werd me te druk. Altijd in zaken... altijd menschen bij en rond u...

— Welke zaken doet ge?

— Levering van levensmiddelen aan de schepen vooral.

Ada moest dan van haar vroeg gestorven ouders vertellen en van haar zusje op de kostschool.

Maar dan viel het gesprek op de baanstroopers. Men had de kerels nog niet kunnen aanhouden; integendeel twee dagen te voren was er ingebroken op een hoeve, bij twee bejaarde menschen en hun zoon tusschen Zoersel en Westmalle. De landbouwer had zijn geld moeten toonen, dat hij onder een steen in zijn slaapkamer bewaarde.

— De dieven waren maar getweeën; ze zijn zeer stoutmoedig, beweerde Richard.

— Als ze niet gesnapt worden, krijgen ze voorzeker medewerkers. Dan hebben we weer een bende van Zoersel als in 1847, zei de oude mevrouw. Ik was toen een kind... en ik herinner me nog, dat er over niets anders werd gesproken dan stelen en inbreken. De menschen zaten met schrik. Op den laatsten avond van Februari drongen de dieven hier te Zoersel op een kasteel. Ze sloegen den eigenaar met een ijzeren staaf dood en ze stolen van alles. Maar toen kwam gelukkig het einde. Iemand wilde een paar dagen later bij een goudsmid op de Veemarkt te Antwerpen juweelen verkoopen. De goudsmid kreeg achterdocht en liet haastig de politie verwittigen. Hij hield den vreemden man aan den praat, tot deze gevat werd. De juweelen waren van het kasteel te Zoersel afkomstig. De kerel moest bekentenissen afleggen en verklapte zijn medeplichtigen. Het gerecht hield elf mannen en zes vrouwen aan.

— Vrouwen ook? riep Ada uit.

— Ja, die gingen rond als verspijdesters en verkochten gestolen buit. Het was een echte schurkenbende, die in de gevangenis te Antwerpen zat. En nu kwam het uit, dat ze ook te Antwerpen, te Turnhout, te Mechelen en zelfs te Dendermonde gestolen en ingebroken hadden. Soms groeven ze een gang in den grond om zoo binnen een woning te geraken. Het werd een groot proces. Negen van de bende kregen de doodstraf, maar de Koning veranderde dat vonnis in levenslange gevangenisstraf. De veroordeelden werden te Antwerpen aan den schandpaal gesteld. Het schavot was te klein en men haalde dat van Mechelen. De schuldigen stonden daar dan op. Het was op een Julidag... Velen van Zoersel ook gingen er naar kijken. En zoudt gelooven, dat er gestraften waren, die nog grappen verkochten tegen het volk.

— Men voerde toen zeker geen doods vonnissen meer uit? vroeg Ada.

— O, jawel... Drie jaar later, op 2 September 1850, had op de Groote Markt te Antwerpen de laatste terechtstelling plaats. Men onthoofdde een matroos, zekeren Loy, die op zijn schip, de «Marie Antoinette» den kapitein Lauwers en een stuurman gedood had. Hij beklom 's morgens het schavot op de markt. Een onderpastoor van de Sint Andrieskerk stond bij hem. En op en rond de markt waren duizenden nieuwsgierigen. Mijn

vader wilde nooit naar zulke akeligheid gaan kijken... Maar daar komt Leonie met de koffie en we zullen nu over die angstige geschiedenissen zwijgen. God beware ons voor dieven, zei de oude dame.

De meid dekte de tafel en diende goudgele boterkoeken met geurige koffie op.

Na den maaltijd en toen het duister begon te worden, wilden Ada en Richard vertrekken, maar mevrouw Mergers drong aan, dat ze den geheelen avond zouden blijven. Het bezoek scheen haar goed te bevallen. 't Waren gezellige uren.

't Was negen uur, toen broer en zuster opstapten.

— Ge zult dikwijls terug keeren, hé? vroeg de vriendelijke dame.

En gaarne beloofden Richard en Ada dat.

— Welke brave menschen, zei Ada, toen ze met haar broer langs de stille dennenbosschen ging.

— Ja, dat is waar.

— En zoo eenvoudig... Toch is het op den Merelburg prachtig. Er staan schoone meubelen en er liggen dikke tapijten.

— Ja, mevrouw Mergers schijnt zeer rijk te zijn...

— Ik hoorde bij Nellis, dat ze veel aan de armen geeft.

Ada was opgetogen over het bezoek en nu leek de Winter haar veel aanlokkelijker toe.

Den volgende dag schreef ze alles aan haar zusje Lucie... In de Kerstvacantie zullen we u meenemen naar den Merelburg, beloofde ze.

Richard was weer naar Antwerpen; toen het al donker was, bleef hij nog uit. Ada werd ongerust voor hem. En ze zat hier zoo alleen. Toch wilde ze niet naar de hoeve van Nellis gaan.

— Ik mag niet kinderachtig zijn, mompelde ze.

't Was wel elf uur, toen Richard binnen trad. Verheugd deed Ada de deur voor hem open.

— O, wat zat ge lang weg, zei ze. Ik meende, dat er iets gebeurd was.

— Ik heb de tram gemist... Ge hadt naar de hoeve kunnen gaan. Een volgende maal moet ge dat doen. Geef me nu gauw wat eten, want ik heb honger als een paard.

Richard scheen toch zelf ook nog wat zenuwachtig; hij had blijkbaar niet zoo rustig over den eenzamen weg gewandeld, als hij het wilde laten voorkomen.

Na het maal ging hij dadelijk ter ruste; hij was vermoeid, zei hij.

* * *

De Sonnia's bezochten dikwijls den Merelburg

en het was hartelijke vriendschap geworden met de oude mevrouw en Andries. Ada kreeg ook schoone boeken ter leen.

Zoo werd het November. Nu en dan hoorde men nog van een aanranding. En de menschen in het ronde bleven liefst bij avond binnen. Maar Richard gaf er toch niet om, 's avonds laat van den Merelburg naar huis te komen.

Eens ging Ada weer om boodschappen naar Lier. Ze wilde nieuwe kleeren naaien voor haar en haar zusje en moest het goed koopen. Ze had nog meer te doen in de stad, en ze miste de namiddag-tram. Er was er nog een te zeven uur... Doch, dan moest ze om half negen te voet van de halte naar huis. Er was niets aan te doen... Misschien zou Richard haar afhalen... Maar hij was naar Antwerpen en had de gewoonte aangenomen laat terug te keeren. Hij moest steeds lang blijven voor zijn zaken, beweerde hij.

Toen Ada om half negen van de tram stapte, zag ze haar broer niet. Het was een donkere avond met motregen.. De halte lag nog voor het dorp en een eind moest Ada de groote baan volgen, om dan een binnenweg in te slaan. Ze was ongerust.

— Toe, een beetje moed, zei ze tot zich zelf. Straks ben ik thuis. We hebben nu in een paar weken niet meer van een aanranding gehoord. O, kwam Andries Mergers me nu achterop met zijn gerij. Als hij het wist, dat ik hier zoo eenzaam

loop, zou hij me vast en zeker halen!

Andries betoonde zich altijd zoo gediensdig en vriendelijk... En Ada had wel eens een soort van droom... Als Andries haar eens ten huwelijk vroeg... Maar zoo'n rijke heer trouwde toch niet met een eenvoudig meisje. Hij kende voorname dames van andere kasteelen of uit groote huizen te Antwerpen.

Plots slaakte Ada een gil. Er stonden twee mannen voor haar. Ze hadden hun hoed diep over het hoofd getrokken.

— De baanstroopers! zoo flitste het Ada door den geest.

En ja, een der kerels zei spottend :

— Wel, juffer, nog zoo laat op de baan en alleen ? Dat is erg onvoorzichtig.

— O, doet mij niets! smeekte Ada.

't Was of de man, die het woord voerde, van onder zijn hoed haar scherp aankeek. Hij trok zich dan wat terug en sprak als met een andere stem tot zijn makker :

— Laat ze loopen!

— Ze mag naar huis, maar zonder geld. Dat moeten wij hebben...

— Ik heb bijna alles te Lier uitgegeven aan boodschappen, stamelde Ada.

— Ja, zoo iets zeggen ze allemaal, die we zoo laat op den weg betrappen... Vooruit, meisje, gehoorzaam... Wij zijn ongeduldige jongens.

Maar de andere kerel rukte zijn maat weg en fluisterde hem iets in 't oor.

— Juffer, hoepel dan maar op ! klonk het.

Ada ging haastig heen. Ze kon eigenlijk nog niet aan haar geluk gelooven! Waarom lieten de baanstroopers haar vrij? Die eene had ten beste voor haar gesproken. Was het een list, om haar nog banger te maken en ze wat verder weer te overvallen?

Ada zette het op een loopen... Dan moest ze haar haast intoomen, want ze hijgde te veel... Ze hoorde niets meer... Toch deed de angst nog haar hart bonzen... Eindelijk kwam ze thuis. Richard was er nog niet... En Ada wond zich weer op. De dieven zouden haar broer aanranden. En als Richard zich dan verdedigde, werd het een gevecht, waarbij hij gedood kon worden...

— Ik moet naar den Merelburg, zei Ada. Andries en de knecht zullen Richard tegemoet gaan, als hij van de tram te Oostmalle komt.

Ze bedacht zich geen oogenblik meer en snelde weer heen. Ze belde dan aan het hek. Jaak, de hovenier kwam uit zijn huisje.

— Wie daar? vroeg hij...

— Ik ben het, Ada...

— Jufvrouw Sonnia!.. Nog zoo laat...

— Ja... Ik moet mijnheer Mergers spreken.

— Is er wat gebeurd ?

— Ja... en haastig vertelde Ada haar zonderling avontuur.

Dan sprak ze van haar broer, die nog van Oostmalle moest komen... en nu al onder weg zou zijn...

— Ga, mee, naar mijnheer Andries, zei Jaak. Wel, wel, zijn die twee schobbejakken weer in de buurt ? En dat de gendarmen ze maar niet te pakken krijgen !

Mijnheer Mergers was ook zeer verbaasd Ada nog te zien. Zijn moeder lag reeds te bed. Toen Andries alles gehoord had, zei hij :

— Kom, Jaak, we gaan mijnheer Sonnia tegevoet. En wie weet, misschien stekken wij de twee deugnieten bij den kraag...

— Dat ware een schoon werk...

— We wapenen ons.

Ada keerde mee terug tot aan haar huisje. Ze stak de lamp aan en wachtte in spanning... Ze dacht aan haar vreeselijke ontmoeting... En nu scheen het of de stem van dien eersten baanstrooper haar niet vreemd was.

— Hij spreekt juist als Karel Molu... zei ze. Waarlijk het is zoo.

Karel Molu was een kennis te Antwerpen, een nog jonge man, die op een bank schreef. Vroeger kwam hij veel bij Richard. Dan bleef hij weg. Richard had gezegd dat Karel Molu niet zeer ernstig was.

— Zou hij nu een baanstrooper geworden zijn? sprak Ada bij zich zelve. Neen, dat kan niet! Zoo slecht is hij niet geworden! Hij behoort toch tot een goede familie... Twee menschen kunnen dezelfde stem hebben.

Maar dan herinnerde ze zich, hoe die eerste kerel haar scherp aankeek van onder zijn hoed, toen zij wat zei, en hij dus haar stem hoorde. Herkende hij haar ? En trok hij zich daarom snel achteruit en bewoog hij zijn makker haar te laten gaan?

— 't Is allemaal toch vreemd en ik moet er met Richard over spreken, zei Ada.

't Was half elf, toen Andries Mergers met Jaak en Richard Sonnia terugkeerden.

— Wel, Ada, wat heb ik nu gehoord? zei de broer... Men heeft u aangerand...

— Maar niets misdaan... De dieven gedroegen zich zonderling.

Ze dacht aan Karel Molu maar wilde hem toch niet noemen in aanwezigheid van Andries en Jaak. Deze vertelden dat ze Sonnia juist aan de groote baan ontmoet hadden.

— Och, ik ben het gewoon laat af te komen, zei Richard. Ada is al te bezorgd geweest.

Toch dankte hij Andries en den hovenier hartelijk voor hun gediensigheid.

Toen deze heen waren, zei Ada:

— Ik heb een aardig gedacht van een van die dieven... Hij sprak juist als Karel Molu...

— Wat denkt ge nu toch...

— Luister eens verder... en ze beschreef de zonderlinge houding van den baanstrooper, die haar niet wilde berooven.

— 't Is net of die kerel me ook herkende en toen bang werd, dat ik ontdekken zou wie hij was, zei ze nog.

Richard lachte haar uit.

— Praat daar toch met niemand over, sprak hij. Karel zou aardig opkijken moest hij vernemen, dat ge hem voor een roover uitscheldt, die te Zoersel menschen aanrandt. Ik wilde niet meer met hem omgaan omdat hij te veel in de herbergen zat en schuld maakte. Maar een baanstrooper worden, dit is heel wat anders, zusje!

— Door schulden geraakt men soms ver op den slechten weg...

— Hoor eens. Spreek met niemand over dat dwaas vermoeden, ook niet met Andries. Ge zoudt ergen last kunnen krijgen, moest Molu dat vernemen... Uw gedacht is te onzinnig... Veel menschen hebben dezelfde stem...

— Maar dat hij me liet gaan, zonder geld te eischen...

— Och, die kerel zal gemeend hebben, dat het niet de moeite waard was uw portemonnaie te vragen.

Ada bleef toch wantrouwend. Dien nacht sliep ze onrustig.

III.

Weer waren eenige dagen voorbij gegaan. Op een morgen, toen Ada het ontbijt gereed maakte en Richard nog te bed lag, stapte Andries Mergers binnen. En na zijn haastigen groet, zei hij:

— Nu is er bij ons ingebroken!

— Ingebroken! herhaalde Ada verschrikt.

— Ja, we merkten het pas van morgen. We hebben van nacht niets gehoord. En vooral gouden en zilverwerk is gestolen uit het salon en de eetkamer en voor een groote waarde. De dieven zijn door het keukenvenster binnen gedrongen. Ze moesten vooraf alles goed bespied hebben. Moeder is erg ontdaan... Ik ga nu naar de gendarmen...

Andries praatte maar even en Ada bleef verschrikt achter. O, nu begon men ook weer in te breken... En men ontzag zelfs de huizen niet, waar personeel was.

Ada dacht aan Karel Molu... Haar broer lachte wel om haar vermoedens, maar zij kon die toch niet van zich afzetten.

Richard kwam beneden en hoorde het verhaal.

— Zulke schurken! riep hij uit.

— Ik denk weer aan Karel Molu.

— En ik zei u, dat ik in de stad naar hem heb gevraagd en hij rustig op een bureel werkt. Noem hem niet, als ge met Andries spreekt.

Wat later kwamen de gendarmen naar den Merelburg en overal in het ronde sprak men over den stoutmoedigen diefstal.

's Avonds was Ada bang, al zei Richard, dat de dieven nu natuurlijk al ver weg waren met hun buit

Midden in den nacht ontwaakte Ada. Ze hoorde de trap kraken... Er was daar iemand. Zeker een dief... Ada durfde haar broer niet te roepen... Nu werd de voordeur geopend en weer dicht gedaan... De dief ging reeds heen... Ada luisterde scherp. Ze hoorde buiten stemmen.

— Ik zal Richard verwittigen, besloot ze.

Ze stond op en deed vlug een morgenkleed aan en ging naar de kamer van haar broer. Op haar geroep kreeg ze geen antwoord. Er brandde een nachtlichtje en Ada zag dat Richard niet in zijn kamer was. Dan moest ze hem op de trap gehoord hebben. En was hij nu buiten? Met wien sprak hij daar in den nacht... Ada begaf zich ook naar beneden... Ze luisterde aan de deur... Die stem nu... Het was die van Karel Molu.

— Ge moet me in uw huis verbergen, zei deze. In het bosch bij Miel Goordes ben ik niet veilig. Ze verdenken hem. Als ze er mij vinden, loopt alles verkeerd...

— Maar mijn zuster wantrouwt u al. 't Was stom, dat gij en Goordes niet beter uit uw oogcn keekt, toen ge ze dien avond wildet bestelen... sprak Richard.

— 't Was te laat, toen ik merkte, dat zij het was. Zeg haar alles. Ze zal zwijgen... Ze wil toch niet, dat gij in 't kot geraakt...

— O, was ik nooit aan die gemeenheid begonnen!

— En uw schulden! En altijd arm blijven, een sukkelaar? Toe, dat praten helpt niet... Overmorgen breng ik een deel van 't goud en 't zilverwerk van den Merelburg naar Frankrijk. We zullen rap binnen zijn. Maar tot overmorgen moet ik ergens veilig verdoken zitten. De gendarmen patroeljeeren te druk. En hier zullen ze mij niet zoeken.

— Kruip in het schuurtje, op het zoldertje. Daar komt Ada nooit.

— Breng me een kussen en een paar dekens...

Ada liep snel terug naar haar kamertje. En hijgend van schrik en ontzetting zonk ze op den rand van haar bed neer. Droomde ze nu, dat haar broer samenspande met Karel Molu en nog een ander en ze diefstallen pleegden? Dat was toch onmogelijk...

Ze hoorde Richard naar boven komen... Hij moest een kussen en een deken halen. Hij ging even later weer naar beneden.

— Ik ben toch klaar wakker, zei Ada... Richard een dief? Molu sprak van schulden! Heeft mijn broer schulden en steelt hij om ze te betalen? Is hij daarvoor van Antwerpen naar hier gekomen? Molu moet in Frankrijk het goud- en zilverwerk van den Merelburg verkoopen... Heeft Richard meegeholpen om daar in te breken? Hij kende het huis... we kwamen er veel op bezoek. Ha, ik had Molu in een der baanstroopers herkend... Hij merkte dat ik het was, en trok zich terug. En nu weet ik, waarom ik hem van Richard niet mocht noemen. Was mijn broer bij die aanrandingen? Kwam hij daarom zoo laat van Antwerpen? Ging hij wel altijd naar de stad of had hij ergens in het bosch besprekingen met Molu en Goordes, zeker een kerel uit de streek!

Zooveel vragen rezen op... En weer meende Ada, dat ze benauwd droomde... Nu piepte het deurtje van de kleine schuur naast het huis. Richard verborg den dief, zijn medeplichtige.

Het leek Ada alles zoo onbegrijpelijk, zoo ongelooflijk... Richard keerde terug. Zou ze naar hem toegaan en uitleg vragen...

— Nu niet... morgen, mompelde ze. Ik moet nog nadenken.

Ze legde zich weer te bed, maar slapen zou ze van den heelen nacht niet meer. Ze begon te schreien... Richard had in de stad veel schulden gemaakt en om ze te betalen en weer geld bijeen

te krijgen, pleegde hij diefstallen. Molu had hem zeker daartoe overhaald. O, hoe kon haar broer zoo ver geraakt zijn! Ze waren kinderen van brave, eerlijke ouders. Als Lucie dat hoorde... en mevrouw Mergers en Andries! Maar nog erger was toch het kwaad zelf...

Ada dacht er over morgen weg te loopen en te Antwerpen een plaats te zoeken, om haar brood te verdienen. Van gestolen geld wilde ze niet eten. Maar Richard dan? Moest hij in de gevangenis geraken? Of als hij nog vrij bleef, van kwaad tot erger komen, van dief een moordenaar worden!

Zoo lag Ada tot 's morgens te woelen. Einde-lijk kon ze opstaan. Als duizelig ging ze naar beneden. Ze stak de kachel aan. Ze had geen lust om nog te werken... Ze scheen als verpletterd door die vreeselijk onthulling. Richard kwam vroeger beneden dan anders en zei:

— Ada, wat ziet ge bleek, zijt ge niet wel?

Ze begon weer te schreien en snikte:

— O, Richard, ik weet alles! Ik hoorde u vannacht met Molu spreken. Gij en hij en nog een ander, ge steelt en ge hebt op den Merelburg ingebroken...

Ze zag hoe geweldig haar broer schrok...

— Richard, hoe kondt ge dat doen? vervolgde ze. Hebt ge dan niet aan vader en moeder ge-

dacht, aan Lucie en mij! En het kwaad, die vreeselijke zonde... Richard toch!

— Ik ben een ellendeling! kreunde de jonge man.

Hij probeerde zelfs niet om te loochenen.

— Al een heelen tijd gingen mijn zaken slecht, bekende hij nu. Ik wilde het u niet zeggen... Ik had schulden... Men zou mijn boel verkoopen... Daarom verliet ik de stad. Ik vond dat uit van die ziekte. Mijn kantoor bestaat niet meer. Ik heb alleen nog een kamer te Antwerpen. Ik zocht naar nieuwe verdiensten. Molu stelde me voor te stelen Hij kon nergens meer een fatsoenlijk postje krijgen... Hij heeft hier te Zoersel een neef, zekerer Goordes, een wildstrooper... en een dief. Molu bracht me bij hem. En toen spraken we af eenzame reizigers aan te randen en inbraken te doen... Ik wilde mijn schulden betalen en nadien een nieuwe zaak beginnen. Ho! ik was als gek om naar Molu te luisteren...

— Als ge zoo laat uitbleeft, waart ge dan te Antwerpen ?...

— Neen, maar in de hut van Goordes, of met de twee anderen als baanstrooper buiten. Ik hield dan de wacht.

— En de diefstal op den Merelburg...

— Dat plan was van mij... Ik kende er het huis... Ja, ik ben diep gevallen...

Eensklaps liep Richard naar boven Hij haal-

de geld uit een kastje en stak het bij zich. Beneden legde hij een paar honderd frank op tafel...

— Neem dit... en zoek ergens een betrekking! zei hij. Ik verlaat dadelijk het land en bij God verklaar ik u, dat ik weer een eerlijk man zal worden. Ik ben waanzinnig geweest... Over een paar uur zit ik in Holland... Ada toch!

Zenuwachtig kleepte hij zich en verliet het huis. Hij ging in het schuurtje en zei tot Molu:

— Ik trek er van door... O, ik heb er genoeg van... Ik vlucht naar den vreemde.

— Zijt ge gek geworden!

— Bijna toch !...

En Richard Sonia snelde heen... Ada had den moed niet hem terug te roepen... Maar dan dacht ze aan Molu... Ze werd plots zeer bang... Ze keek niet naar het geld... Ze vluchtte uit het huis Ze hoorde roepen en keek om. Molu wenkte haar. Angstiger nog werd ze... En ze zette het op een loopen. Hijgend kwam ze aan het hek van den Merelburg... Neen, hier mocht ze niet meer komen, zij, de zuster van een dief!... Ze voelde zich plots zoo akelig... Alles draaide om haar heen... Ze slaakte een gil en viel neer... Jaak, de hovenier zag het... Hij kwam haastig buiten. Hij was sterk genoeg om Ada op te nemen en in huis te brengen.

IV.

Toen Ada ontwaakte lag ze op een groote kamer van den Merelburg. De vriendelijke mevrouw Mergers boog zich over haar.

— O, wat is er gebeurd? vroeg Ada versuft...

— Na drie dagen keert ge tot bewustzijn terug... En dat is gelukkig...

— Drie dagen?

— Ja, ge zijt hier voor het hek gevallen. We namen u in huis, arm kind...

— En Richard... O, is het waar? Is het toch waar?

— Wat?

— Ik kan het niet zeggen... Ik herinner me nu alles... maar ik kan het niet zeggen...

— We weten het... Gisteren kregen we een brief van uw broer uit Holland. Hij heeft zijn schuld bekend... Hij zal weer eerlijk worden... Hij is verdwaasd geweest...

— Ik ben de zuster van... een dief...

— Ada... Gij blijft een heelen tijd bij ons...

Mevrouw troostte Ada... en dat kon ze, de goede dame.

* * *

Een week later mocht Ada naar beneden. Toen ontmoette ze Andries. Deze toonde zich zeer hartelijk.

— Uw broer zal in den vreemde een nieuw leven beginnen, zei hij. Ik ben Goordens gaan spreken en de kerel heeft al het goud- en zilverwerk terug gegeven... Het zat in het bosch verborgen. Hij en Molu zijn nu uit de streek verdwenen... Ze zullen elders wel in de gevangenis geraken... Ik heb den naam van uw broer voor het gerecht verzwegen... Ge zijt kinderen van goede familie. En Richard heeft berouw en wroeging... Ada, wij zullen nu niet meer over die triestige geschiedenis spreken.

Mevrouw Mergers wilde niet, dat Ada den Merelburg verliet. In December schreef Richard uit Amerika, dat hij te Boston werk had op een kantoor en eerlijk zou leven. In de Kerstvacantie kwam Lucie op den Merelburg. Zij meende dat Richard voor zaken naar den vreemde was...

* * *

Een jaar later was Ada de vrouw van Andries Mergers en woonde ze voorgoed op den Merelburg. Richard zond geregeld nieuws en toonde nog steeds diep berouw. Hij was in Amerika waarlijk een nieuw leven begonnen...

Andries had te Antwerpen zijn schulden betaald voor de eer van den naam Sonnia.

Hij bezat een goede, ernstige vrouw die zich voor de oude dame een ware liefdevolle dochter betoonde.

Lucie zette haar studie voort en werd later onderwijzeres tot ze ook een braven man huwde.

Vijf jaar nadien kwam Richard eens over. Hij had de bestolen menschen het geld terug gezonden, zonder dat deze konden vermoeden wie het stuurde. Richard bezocht zijn zusters, maar keerde naar Amerika terug, waar hij een bloeiende zaak bezat.

EINDE.

Na dit nummer verschijnt Nr. 500 (vijf honderd) « UIT HET LEVEN VAN A. HANS » door Joh. De Maeght.